

προσφιλείς χώρας, αναμνήσεις λυπηράς ὅσον τὰ λεπτά ταῦτα ὧν ἡ
 δίοδος ἀφίνει τόσω βαθύα ἔχνη εἰς τὴν καρδίαν ὅσον ὀλίγα εἰς τὴν
 μνήμην. Ἡ ὁσμὴ τοῦ τινός ἀποδίδει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν εὐφροσύνην
 πολλῶν παρελθουσῶν ἀνοιξέων. Δὲν ἠξέυρω εἰς ποίας ἐποχὰς τῆς ζωῆς
 μου ἡ διανοητὴς φιλόρα ὑπῆρξε μάρτυς· ἀλλ' ἠσθανόμην ζωηρῶς ὅτι ἐδο-
 νούτο τὴν ὄραν ἐκείνην χορδαὶ ἀπὸ πολλοῦ ἠσχυοί, ὅτι ἀπεσπῶντο
 ἀπὸ βαθύος ὕπνου ἀναπολήσεις συνδεδεμένοι μετ' ὠραίας ἡμέρας· εὐ-
 ρον μεταξὺ τῆς καρδίας μου καὶ τῆς ιδέας μου κάλυμμά τι ὅπερ θὰ
 με ἦτο γλυκὺ ἴσως, «Ολιθερόν, ἴσως,» ἐὰν ἀνήγειρον αὐτό. Ἡρεσκό-
 μην εἰς τὸν ρεμβασμὸν τοῦτον τὸν ἀπερίγραφτον καὶ πλησιάζοντα τὴν
 μελαγχολίαν, καὶ ὅν διεγείρουσιν αἱ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος.
 Ἐξέτεινα ἐπὶ τῆς φύσεως τὴν χίμαιραν ἣν παρῆξεν ἐν ἐμοί, συνδέων
 μετ' αὐτῆς, ἀκουσίως μου, τοὺς χρόνους καὶ τὰ πράγματα ἅτινα ἀνεκά-
 λει ἐν ἐμοί· ἔπαυσα νὰ ἤμαι μόνος εἰς τοὺς ἀγρίους τοῦτους τόπους·
 μουσικὴ καὶ ἀπερίγραφτος συμπάθεια ἐσχηματίσθη μεταξὺ αὐτῶν καὶ
 ἐμοῦ καὶ μόνος ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ χειμάρρου τῶν Γεδρών, μόνος,
 ἀλλ' ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκείνον, ὅστις εἶδε διερχομένους ὅλας τὰς ἐπο-
 χὰς καὶ περικλαίει ὅλα τὰ κλίματα, παρεδόθη μετὰ συγκινήσεως
 εἰς τὴν ἠδεῖαν ταύτην βεβαιότητα, εἰς τὸ βαθὺ ἐκεῖνο αἴσθημα τῆς
 συμπάξεως ὅπερ ἐμπνέουσιν αἱ πεδιάδες τῆς πατρίδος. . . Ἀόρατος
 γαῖα, ἣτις ἐπιχέει γλυκείας τινὰς στιγμὰς εἰς τὴν ζωὴν, ὡς τὰ ἄνθη
 εἰς τινὰ ἔρημον, ἔσο εὐλογημένη διὰ τὰς διαβατικὰς ταύτας ὄρας
 καθ' ἃς τὸ πνεῦμα ἀναπαύεται, καθ' ἃς ἡ καρδία συνεννοεῖται μετὰ
 τῆς φύσεως! Διότι τὸ αἰσθάνεσθαι ἀπέκειται εἰς ἡμᾶς, ὅντα
 εὐδύνατα καὶ τὸ γνωρίζειν εἶναι κτῆμα ἐκείνου ὅστις παραδίδω
 τὴν γῆν εἰς τὰς διανομάς μας καὶ τὸ σύμπαν εἰς τὰς ἔριδάς μας,
 ἐξέτεινε μεταξὺ τῆς δημιουργίας καὶ ἡμῶν, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἐκεί-
 νου τὸ ἱερὸν σκότος ὅπερ τὸν περιβάλλει.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

